Dansk Kvindesamfunds aarlige Fællesmøde

afholdtes i Svendborg Mandag den 27. Juli. Søndag Eftermiddag samledes de delegerede fra Kredsene med Venner i Svendborg til en smuk Udflugt i Byens skønne Omegn. En Række Vogne førte Deltagerne i en Kreds op over Bakkerne, som omgive Byen. Det var et herligt Vejr, og Udsigten ned over Fjorden og Byen meget smuk. Efter Køreturen samledes Værter og Gæster omkring i Hjemmene og tilbragte der en hyggelig Aften. Næste Formiddag samledes Mødets Deltagere i Borgerforeningens mindre Sal, hvor Dansk Kvindesamfunds Formand, Fru *Jutta Müller* fra Sorø, bød Velkommen og foreslog til Ordstyrer Fru *Bondegaard,* Svendborg, der enstemmigt valgtes. Man afsang derefter Sangen: „Løft dit Hoved, du raske Gut!" hvorefter Fru *Müller aflagde Beretning.* Hun udtalte:

Ifjor sang vi: „Altid frejdig", og jeg var modig og frejdig, da jeg paa Fællesmødet ifjor paatog mig at gøre, hvad jeg kunde, for at skaffe selvstændige danske Kvinder kommunal Valgret. Jeg var først til Stede paa et privat Møde sammen med en hel Del Rigsdagsmænd, og dem lagde jeg varmt paa Sinde at gøre efter Pastor Fengers Udtalelse ved Gudstjenesten ved Rigsdagens Aabning. Han sagde nemlig: „Ingen maa leve i uværdige Stillinger." Jeg sagde dem, at saa længe vi selvstændige Kvinder kun fik Lov til at betale vor Skat, men ikke til at være medbestemmende over, hvortil disse vore Penge skal anvendes, saa længe lever vi Kvinder „i uværdige Stillinger". De lovede mig ogsaa alle med Haand og Muud at virke for Sagen, og Harald Holm og Højmark indbragte derefter Lovforslaget derom. Jeg gik saa til Ministrene; først til Kultusministeren og derefter til Indenrigsministeren, som udtalte, at det, Kvinderne trængte til, var at faa lært at bestille noget. Jeg tillod mig at svare, at Mændene og deres Maskiner efterhaanden tog mange af vore Arbejder fra os — særlig paa det huslige Omraade. Ministeren udtalte da, at enkelte Kvinder maaske nok egnede sig til at faa noget at sige i Samfundet, men de fleste ikke, hvortil jeg bemærkede, at Mændene før 1849 vel heller ikke forstod sig særligt paa disse Sager. Ministerens endelige Svar blev, at hvis Rigsdagen vilde vedtage Lovforslaget, skulde han ikke sætte sig derimod. Som bekendt faldt Sagen igennem i Landsthinget, hvor vi dog fra først af havde 10 Højremænd, som vi mente vilde være med. Men da P. G. C. Jensen stillede sin bekendte Dagsorden, at det hverken var i Samfundets